

**Kết quả sự xưng công chính của chúng ta—
Vui hưởng trọn vẹn Đức Chúa Trời trong Christ
là sự sống của chúng ta**

Đọc Kinh văn: La. 5:1-11

I. Xưng công chính là hành động Đức Chúa Trời chuẩn thuận chúng ta theo tiêu chuẩn công chính của Ngài; sự công chính của tín đồ không phải là tình trạng mà họ sở hữu trong chính họ nhưng là một thân vị mà họ được kết nối, tức chính Đấng Christ hằng sống:

- A. Khi tin vào Christ, chúng ta nhận được sự tha thứ của Đức Chúa Trời (Công. 10:43), và Đức Chúa Trời có thể xưng công chính cho chúng ta (La. 3:24, 26) bằng cách làm cho Christ trở nên sự công chính của chúng ta và bằng cách mặc lấy Christ là chiếc áo công chính của chúng ta (Ês. 61:10; Lu. 15:22; Giê. 23:6; Xa. 3:4).
- B. Sự sống là mục tiêu cứu rỗi của Đức Chúa Trời; do đó, xưng công chính là “thuộc sự sống”; nhờ sự xưng công chính mà chúng ta đạt đến tiêu chuẩn công chính của Đức Chúa Trời và đáp ứng tiêu chuẩn ấy để Ngài có thể truyền sự sống của Ngài vào chúng ta—La. 5:18.

II. Kết quả sự xưng công chính của chúng ta là sự vui hưởng trọn vẹn Đức Chúa Trời trong Christ là sự sống của chúng ta—cc. 1-11:

- A. Kết quả sự xưng công chính của chúng ta được hiện thân trong sáu điều kì diệu—tình yêu (c. 5), ân điển (c. 2), bình an (c. 1), hi vọng (c. 2), sự sống (c. 10), và vinh hiển (c. 2)—để chúng ta vui hưởng; các câu Kinh Thánh này cũng khải thị Đức Chúa Trời Tam Nhất—Thánh Linh (c. 5), Christ (c. 6), và Đức Chúa Trời (c. 11)—để chúng ta vui hưởng.
- B. Qua sự chết cứu chuộc của Christ, Đức Chúa Trời đã xưng công chính cho chúng ta là tội nhân, và phục hòa chúng ta là kẻ thù của Đức Chúa Trời cho chính Ngài (cc. 1, 10-11); hơn nữa, “tình yêu của Đức Chúa Trời đã được đổ vào lòng chúng ta qua Thánh Linh là Đấng đã được ban cho chúng ta” (c. 5):
 - 1. Dù chúng ta gặp hoạn nạn, nghèo nàn và bị đè nén, nhưng chúng ta không thể phủ nhận hiện diện của tình yêu Đức Chúa Trời bên trong chúng ta; để cứ ở trên đường hướng sự sống, tức là chính Christ (Gi. 14:6a), chúng ta cần giữ mình trong tình yêu của Đức Chúa Trời (Giu. 20-21), tức là chính Đức Chúa Trời (1 Gi. 4:8, 16).
 - 2. Chúng ta cần quạt cho bùng cháy linh yêu thương được Đức Chúa Trời ban cho để chúng ta có thể có một linh yêu thương bùng cháy mà đăc thắng sự suy thoái của Hội thánh ngày nay; quạt cho linh mình bùng cháy là xây dựng thói quen vận dụng linh liên tục hầu cho chúng ta có thể duy trì sự tiếp xúc với Chúa là Linh trong linh chúng ta—2 Ti. 1:6-7; 4:22.
- C. “Qua Ngài, bởi đức tin, chúng ta cũng đạt được lối vào trong ân điển này, là chỗ chúng ta đứng” (La. 5:2); vì chúng ta được xưng công chính bởi đức tin và đứng trong lĩnh vực ân điển nên “chúng ta có sự bình an hướng đến Đức Chúa Trời qua Chúa Jesus Christ chúng ta” (c. 1):
 - 1. Có sự bình an “hướng đến” Đức Chúa Trời nghĩa là hành trình của chúng ta bước vào Đức Chúa Trời qua việc xưng công chính ra từ đức tin vẫn chưa được hoàn tất, và chúng ta vẫn còn ở trên đường bước vào Đức Chúa Trời; theo Lu-ca chương 7, Chúa Jesus gọi người nữ tội lỗi là người “yêu thương nhiều” vì bà được tha thứ nhiều (cc. 47-48) để được cứu, để “đi trong bình an” (c. 50, nguyên văn).
 - 2. Một khi bước qua cánh cổng xưng công chính, chúng ta cần bước đi trên đường bình an (La. 3:17); khi chúng ta đặt tâm trí mình vào linh—bằng cách quan tâm đến linh, sử dụng linh, chú ý đến linh, tiếp xúc Đức Chúa Trời bằng linh trong sự thông công với Linh của Đức Chúa Trời, và bước đi, sống trong linh—tâm trí chúng ta trở nên sự bình an, ban cho chúng ta cảm nhận bề trong về sự nghỉ ngơi, giải cứu, tươi sáng và an ủi (8:6).

III. Trong lĩnh vực ân điển, chúng ta có Đức Chúa Trời là sự khoe khoang và hân hoan của mình để vui hưởng và mừng rỡ; khoe khoang trong Đức Chúa Trời cũng có nghĩa là “khoe khoang trong khổ nạn, vì biết rằng khổ nạn sinh nhần nại; nhần nại sinh tôi luyện, tôi luyện sinh hi vọng”—5:3-4, 11:

- A. Khổ nạn thật ra là sự nhục hóa của ân điển và là sự viếng thăm ngọt ngào của ân điển; khước từ khổ nạn là khước từ ân điển, tức Đức Chúa Trời là phần để chúng ta vui hưởng; ân điển chủ yếu thăm viếng

chúng ta trong hình trạng của khổ nạn mà bởi đó Đức Chúa Trời khiến cho mọi sự (mọi người, mọi vấn đề, mọi hoàn cảnh, mọi tình trạng, và mọi môi trường) cùng tương tác để tốt, tức là chúng ta đạt được Christ hơn nữa để Ngài được tác thành vào bản thể chúng ta, hầu cho chúng ta có thể được biến đổi theo cách trao đổi chất và được đồng hóa theo hình ảnh của Christ để được đem vào quyền làm con trọn vẹn—2 Cô. 12:7-9; La. 8:28-29.

- B. Khổ nạn sinh nhẫn nại, và nhẫn nại sản sinh sự chuẩn thuận, nghĩa là tính cách đã được thử nghiệm và được chuẩn thuận là xứng đáng (Phil. 2:19-22); Phao-lô nói rằng ông và các đồng công “được Đức Chúa Trời chuẩn thuận để tín thác phúc âm” (1 Tê. 2:4); Đức Chúa Trời đã chứng minh, kiểm nghiệm, và thử nghiệm lòng của họ liên tục để việc họ nói phúc âm không phải là làm vui lòng con người mà là làm vui lòng Đức Chúa Trời:
1. Sách 1 Phi-e-rơ 1:7 nói rằng việc chứng minh đức tin của chúng ta “quý báu hơn nhiều so với vàng hư mất dù đã được thử lửa”, lửa là những thử thách và các nỗi khổ; khi vàng thô chịu trải qua sự thiêu đốt của lửa tinh luyện thì nó sẽ đạt đến phẩm chất mà mọi người dễ dàng chuẩn thuận—Mal. 3:3.
 2. Chúa muốn chúng ta trả giá để đạt được Ngài là đức tin bằng vàng đã trải qua thử thách rực lửa hầu chúng ta được dự phần vào vàng thật, tức chính Christ là sự sống thần thượng với bản chất thần thượng để xây dựng Thân thể Ngài; do đó, chúng ta có thể trở nên giá đền bằng vàng ròng hầu xây dựng Giê-ru-sa-lem Mới bằng vàng—Khải. 3:18; 1:20; 21:18, 23; 2 Phi. 1:4
 3. Một số thánh đồ yêu Chúa nghĩ rằng họ thích hợp làm công tác cho Chúa vì họ có một lượng sự sống và ánh sáng nào đó, nhưng họ còn thô và thiếu phẩm chất được chuẩn thuận, phẩm chất được chuẩn thuận là kết quả từ sự nhẫn nại trong khổ nạn và thử nghiệm; phẩm chất này làm cho người ta được cung ứng để cảm thấy vui mừng, ngọt ngào và dễ chịu.
 4. Tất cả chúng ta phải cầu nguyện: “Chúa ơi, xin chuẩn thuận con”; khi ấy Chúa sẽ đẩy lên các hoàn cảnh để sản sinh sự chuẩn thuận cho chúng ta; dù là những nô lệ của Christ, nhưng chúng ta vẫn thiếu sự chuẩn thuận; điều này làm phiền lòng Đức Chúa Trời, làm thiệt hại chúng ta, và cũng làm phiền các thánh đồ và người nhà của Đức Chúa Trời; bởi ánh sáng và ân tứ mà chúng ta giúp đỡ các thánh đồ, nhưng bởi thiếu sự chuẩn thuận mà chúng ta làm tổn thương họ—Mat. 24:45-51.
- C. Cùng với sự chuẩn thuận, chúng ta có hi vọng (La. 5:4), và chúng ta khoe khoang vì hi vọng về vinh hiển của Đức Chúa Trời (c. 2)
1. Dù đứng trong ân điển và bước đi trong bình an, nhưng chúng ta chưa hoàn toàn ở trong vinh hiển, tức là chính Đức Chúa Trời được biểu lộ; “hoạn nạn nhẹ và tạm của chúng ta làm nên vinh hiển trọng đại đời đời, vượt trội càng hơn cho chúng ta”—2 Cô. 4:17
 2. Đức Chúa Trời của mọi ân điển đã kêu gọi chúng ta vào trong vinh hiển đời đời của Ngài trong Christ Jesus; ở đây và bây giờ, chúng ta đang vui hưởng Christ, Đấng cư ngụ trong linh chúng ta, là hi vọng về vinh hiển—1 Phi. 5:10; 1 Tê. 2:12; Côl. 1:27; Phil. 3:21.
 3. Chúa đang dẫn dắt chúng ta, nhiều con của Ngài, vào trong vinh hiển bằng cách thánh hóa chúng ta hằng ngày (Hê. 2:10-11), và chúng ta đang được biến đổi hằng ngày từ mức độ vinh hiển này đến mức độ vinh hiển khác bằng cách giữ lòng chúng ta xoay về Chúa để ngắm xem vinh hiển của Đức Chúa Trời nơi mặt Jesus Christ (2 Cô. 3:16-18; 4:6b)
- D. Khi vui hưởng Christ trong những nỗi khổ, chúng ta đang được cứu trong sự sống Ngài để hoàn thành mục tiêu hữu cơ về sự cứu rỗi mãnh liệt của Đức Chúa Trời, điều sản sinh và xây dựng Thân thể hữu cơ của Christ được biểu lộ trong các Hội thánh địa phương, nơi chúng ta vui hưởng ân điển phong phú của Chúa và nơi Đức Chúa Trời của sự bình an nghiền nát Sa-tan dưới chân chúng ta để biểu lộ vinh hiển của Ngài và phô bày chiến thắng của Ngài—La. 5:10; 12:5; 16:1, 4-5, 16, 20.